

Několik postřehů z fotografování

Iva Bittová

Alternativní hudbu a zpěv Ivy Bittové miluju pro neuvěřitelný soulad překvapivých, jakoby náhodných, zvuků. Tato fotografie vznikla ve Zlíně na koncertu Ivy Bittové s filharmonií. Následoval nezapomenutelný koncert v „Carmegie Hall“ v Popově. Probíhala neformální vernisáž mých fotografií z koncertů v Popově. Iva stála vedle mě a já jsem měl něco moudrého říct. Dovolil jsem si tehdy verbální alternaci - srovnání výtvarného umění a hudby. Moje první slova, že obraz je trvalý, divák se jím může kochat jak dlouho chce a naopak zvuk ihned po odeznění pomine, Ivu docela nadzvedla. Poslední moje věta „Hudba sice odezní, ale zato zůstane navždy v srdci.“ Ivu viditelně uklidnil...

Jednou, kolem vánoc, mi Karel Růžička řekl: „Pojed se mnou do New Yorku za Ivou Bittovou!“. No, super. Hodně jsem váhal, ale nakonec Karel letěl sám. Jenže, přes New York se po přiletu přehnala sněhová bouře století a Karel se k Ivě do její rezidence na okraji New Yorku ani nedostal. Pořídil tam ale naprosto unikátní fotografii bicyklu zasypaného sněhem!

Robert Vano

Z fotografování s Robertem Vano v pražském atelieru vzešla (podle mého názoru) jedna z mých nejlepších fotek. Chvilé strávené posloucháním příběhů ze života v Americe byly nesmírně inspiřující a příjemné. Ostatně, když někam vejde Robert Vano, jakoby ten prostor prozářilo božské světlo. Lidé kolem se přeladí na to nejlepší, co v nich je...

Jan Saudek

S Janem Saudkem jsem se poprvé setkal na Interkameře v Praze, tuším v roce 1997. Na fotografickém veletrhu jsem byl pracovně jako manažer od Minolty. Tehdy tam byl na autogramiádě i se Sárou... Do té doby jsem o něm měl jen mlhavou, dá se říci negativní, představu z médií (ostatně, spousta lidí ho nemá rádo právě pro jeho „extravagantní“ vystupování). Díky pardubickému fotografovi Vlastovi Raškovi jsem měl to štěstí poznávat Jana Saudka blíže. To slovo „štěstí“ míním úplně vážně. Jan Saudek je skvělý! Vzdělaný, zábavný, vnímavý... Na fotografii v nezvykle bílé košili se Jan pyšně usmívá – dovezl tenkrát v košíku s sebou na Vysočinu (měli jsme tam fotografický workshop) svého čerstvě narozeného potomka. Jeho mladá partnerka to děťátko každou chvíli kojila – no, doslova biblický obrázek. Ty obrázky ale zůstanou v šuplíku...

Dodatek (28. října 2019):Dnes jsem procházel svůj fotoarchiv z roku 2007. Náhodně jsem narazil na fotky s Janem Saudkem z Vysočiny. Tehdy přinesl v malém košíku ukázat svého čerstvě narozeného potomka. Začnu snad věřit na karmu - právě před chvílí obdržel z rukou prezidenta republiky Miloše Zemana medaili Za zásluhy. Moc mě to potěšilo, člověk mému srdci blízký byl konečně oceněn na té nejvyšší české úrovni...

Jana Doleželová

S Janou jsem fotografoval pár měsíců před tím, než se stala slavnou a získala titul Miss České republiky pro rok 2004. Focení s ní bylo velmi příjemné. Ihned jsem věděl, že mám co dočinění s inteligentní a vnímavou dívkou s velkou budoucností. Pomluvy některých „kamarádek“ modelek, že je namyšlená atd., mi připadají jako nesmysly jiného světa - ze světa nepochopení a závisti.

Michal Müller

Díky Michalu Müllerovi jsem se seznámil s nástrojem zvaným citera. Nástroj mě nadchnul krásou taru i zvuku. Za fotografii pořízenou na koncertě v Popově jsem obdržel zlatou medaili od Mezinárodní asociace výtvarných fotografů. Těžko by někdo řekl, že fotografie vznikla za téměř úplné tmy. V místnosti svítila jen malaá zářivka u stropu. O to víc vyzněly na fotce střípky světla a rozvázně se pohybující prsty Michala Müllera po strunách.

Martin Křížka

Momentka s focení s Tondou Kratochvílem v Brně... Rád fotím s dalšími lidmi. Je to věc vzájemné inspirace a zapálení. Martin mě zaujal krásným postřehem: „Jestliže je jen jeden žhnoucí uhlík, tak vyhasne. Když je uhlíků víc, rozhoří se oheň.“ Jsem vděčný za ten náš oheň a žhnoucí uhlíky.

Antonín Kratochvíl

Antonín Kratochvíl viděl hledáčkem fotoaparátu víc, než se dá pro většinu lidí unést. Má to napsané v očích... Portrét Antonína Kratochvíla vznikl v bývalé textilce na Cejlu v Brně. Fotili jsme jen tak pro zábavu, občas se zrodil nějaký dobrý nápad. Když jsme prohlíželi výsledné fotky, Antonín se na mě obrátil a řekl: „Bejku, myslím jsem, že děláš horší fotky!“ Pro mě to byla cennější pochvala, než Modrá stužka od Mezinárodní asociace fotografů.

O pár měsíců později pozval Martin Antonína do Šanova na zabijačku. Já jsem střeva nepral, ani maso nemlel, ale zato jsme s Antonínem promleli kdeco. Probírali jsme i úžasné skleněné nápady Jana Frydrycha, Bořka Šípka a extrémní náročnost focení skla. To odpoledne jsem si dal závazek, že oslovím Bořka Šípka a pokusím se o pár fotek. Večer, po návratu ze Šanova někdo doma pustil televizi a v hlavních zprávách běžely titulky: „Zemřel Bořek Šípek“. Bylo to 13. února 2016...

Jindřich Štreit

S Jindřichem Štreitem jsem se setkal mnohokrát při různých fotografických příležitostech. Vždy to bylo inspiřující a příjemné. Tato fotografie vznikla jako náhodná momentka na fotografickém workshopu ve Valašském Meziříčí. Bylo tam dost prostoru na úvahy o životě i fotografování. Vzpoměl jsem na moje fotografické začátky před téměř čtyřiceti lety. To jsem si přivydělával na fotomateriál hlavně focením pohřbů. Tetiny modlíci se nad neboštíkem uloženým v posteli obklopené svíčkami, vůně kadidla, svaté obrázky... Jindřicha Štreita tyto fotovzpomínky tak nadchly, že mě přesvědčoval, ať vyhrabu staré negativy a uspořádám výstavu. Fakt je ten, že to, co bylo před čtyřiceti lety normální, by dnes působilo neskutečně bizardně. Nebýt Jindřicha Štreita, asi bych si už na toto mé fotografické období ani nevzpoměl. Jakoby to bylo z jiného života, z jiné planety. Pokusy najít staré negativy z pohřbů vyzněly zatím naprázno.

Zdeněk Mikeska

Celé dlouhé roky jsem bral existenci Zdeňka Mikesky v naší komunitě výtvarníků jako něco samozřejmého a trvalého. Jednoho dne tu nebyl. Natrvalo. Po čase, který spoustu věcí ohladí, jsem se domluvil s paní Mikeskovou, a nahlédl jsem do jeho obrazového archivu. Byl jsem naprosto šokovaný rozsahem díla a hlavně výtvarnou kvalitou. Začal jsem pracovat na přípravě materiálů o Zdeňkovi. Jenže jeho portrét jsem neměl. No, respektive měl, ale bůhví kde... Zdeněk mě před několika lety požádal o nafocení jeho obrázů. Pamatuju si, že jsem ho při této příležitosti fotil v jeho pracovně... Měl jsem za to, že to bylo v letech 2009, 2010. Málokdo si umí představit, kolik času jsem strávil prohledáváním disků z těchto let. Zcela identická situace nastala, když jsem potřeboval najít negativ s naprosto skvělým portrétem Zdeňka Matyáše, který jsem vyfotil u okna hospody na Vršatci, kde jsme byli spolu na vycházce. Jenže, na rozdíl od zmíněného negativu, jsem data z focení u Zdeňka Mikesky před dvěma dny našel (2. prosince 2019)! Bylo to v datech z roku 2011. Nemám v tom nepořádek... Ne, ne.